

Farkas Mendel Halálzási Igazolása

Model Nr. 2. b.

ROMANIA

Primăria Comunei Turda jud. Turda

Nr. 15/617 1947

CERTIFICAT

Noi, primarul comunei Turda certificăm, că Dl. FARKAS MENDEL, care s'a născut în comuna Băicoara Jud. Turda data ziua 6 luna Octomvrie anul 1889 fost domiciliat în comuna Turda Str. Avram Iancu Nr. 19, a decedat la data de 7 mai 1940, în urma suferințelor cauzate de persecuțiile și restricțiunile cu caracter rasial, după care au rămas trei copii orfani și anume: Farkas Eva în etate de 26 ani, care este maritată cu Marton Ernest din Turda în vârstă de 34 ani; Farkas Iosif Alexandru în vârstă de 16 ani și Farkas Emeric în vârstă de 15 ani.-

Acest certificat se eliberează la cerere, spre ai servi în cauză oficială.-

Turda la 21 Iunie 1947.-

Primar, Secretar,

Librăria Coop. „Co'tara” Turda

Ezt az igazolást a mi kérésünkre állította ki a tordai polgármesteri hivatal, nem tudtuk, hogy alakulnak a háború után a dolgok, és kértük, hogy legyen egy igazolásunk, hogy milyen körülmények között halt meg az apám [Farkas Mendel]. A háború alatt a következő történt. Eleinte mi laktunk a házunkban, a család, aztán rendre-rendre kezdődtek a rekvirálások. Úgy minősítették, hogy plusz helyiségünk van, amit nem használunk. Elvették, hogy biztosítsák a román hadsereg elszállásolását. Betettek a két kicsi szobába egy orvos katonatisztet, ez lehetett 1938-39-ben. Arra emlékszem, hogy Dumitrescu Traiannak hívták, ezredes volt. Használta a konyhát is, volt egy baka, egy kiskatona, ordonánc, ordonanta [románul], úgy hívták ezeket, az jött, főzött, nem volt, mit csináljunk, muszáj volt mindent tudomásul vegyünk, haptákba álljunk. Aztán 1940-ben vagy 1941-ben, mindjárt miután elfoglalták Kolozsvárt a magyarok -- a határ a Feleken volt [Torda 1940 és 1944 között Romániához tartozott, a magyar--román határ kb. 20 km-re volt tőle. -- A szerk.] --,

teljesen kitettek a házból, mert a mi házunkban alapították a Csénérét -- Centrul National de Românzare [Románosítási Nemzeti Központ] --, ez foglalkozott a menekültek problémájával, akik Magyarországról jöttek vissza. Mi az Aranyos túlsó partján béreltünk ki egy házat, azért természetesen házbért kellett fizetni. Visszaemlékszem, hogy a tulajdonosnak volt tíz háza, öt az egyik utcán, és öt az utca háta mögött, azokat mindig kiadta, úgy tudtuk kibérelni [mi is az egyiket]. Ott laktunk egészen a háború végéig. Mindjárt az átadás után, mikor hatalomra került az Antonescu birodalma, az apámat menesztették az állásából -- főtisztviselő volt a tordai agyagipari gyárban --, merthogy zsidó volt. És akkor betegedett meg, körülbelül 1943-ban. Persze ez emésztette, és hozzájárult a betegségének a súlyosbodásához. Az apám sajnos ötvenöt éves korában meghalt, nem lehetett megmenteni. Vittük mindenfelé. A felszabadulás előtt nem lehetett Kolozsvár felé jönni [Mivel 1940 és 1944 között Kolozsvár magyar fennhatóság alatt volt. -- A szerk.], Tordán laktunk, és a felszabadulás után elment az anyám vele Szebenbe. Ott volt a kolozsvári klinika Szebenben (az 1940-44-es években Kolozsvárról a román orvosok átmentek Szebenbe), de visszaküldték. A diagnózis egy gyomorrák volt, ami elpusztította. 1945. március hatodikán meghalt.